

ikke lade os, om man så må sige, forstyrre i den-
ne proces af regeringskonferencen.

Jeg tror, det er det, jeg har at sige her ved
andenbehandlingen. Jeg synes, det har været en
spændende debat. Jeg håber også, den har
bidraget til at rydde nogle misforståelser af
vejen.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg var lige ved at tro, at ministeren var ved at
afslutte med at sige, at vi ikke skal lade os for-
styrre af virkeligheden. Det var jo i hvert fald
det, der var konklusionen på ministerens tale.

Ministeren henviste også til den analyse, som
er foregået, dette interne notat, som sivede ud til
pressen.

Jeg vil egentlig godt spørge ministeren: Hvor-
dan kan det gå til, når man nu ikke vil give Fol-
ketinget dette papir af hensyn til konsekvenser-
ne – det kunne man jo i øvrigt godt give Folke-
tinget fortroligt, hvis man var bange for, at det
kunne indvirke negativt på forhandlingerne på
regeringskonferencen – men hvordan kan det
være, at dette papir siver ud til flere forskellige
danske og svenske aviser på én gang? Det synes
jeg er meget mærkeligt.

Det har jo været antydet visse steder i pres-
sen, at det muligvis for nogen kunne være et
belejligt tidspunkt, at dette papir sivede ud. Jeg
synes, at omstændighederne omkring denne
lækage er meget mærkelige, og i hvert fald må
man sige, at hvis det ikke var, fordi der var
nogen, der havde interesse i, at det skulle sive
ud, må den alternative forklaring jo være den, at
Justitsministeriets kontrol med sine egne sager
er overordentlig ringe, og at ministeriet lækker
som en si.

Man kunne selvfølgelig sige, at det i den
almindelige åbenheds interesse kunne være
ganske hensigtsmæssigt, at man på den måde
indførte større åbenhed i Justitsministeriet, men
jeg vil dog tilråde, at det skete på en – hvad skal
man sige – lidt mere lovmæssig måde.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han kan
give lidt mere forklaring på, hvordan denne
lækage egentlig fandt sted, og hvordan den
kunne finde sted i så bredt et omfang til så man-
ge medier.

Det er også baggrunden for, at jeg har sagt, at
jeg synes, at medmindre ministeren kan frem-
lægge en meget overbevisende forklaring på
hele det handlingsforløb, der var, mener jeg fak-
tisk, ministeren burde have en næse for den her
sag.

Så vil jeg sige til spørgsmålet om grundloven,
hvor ministeren nu påpeger, at det ikke handler
om suverænitetsafgivelse i grundlovens § 20's
forstand, men at det simpelt hen handler om
ændring af grundloven efter § 88, at det sådan
set er endnu værre. Men det tror jeg ministeren
har ret i. Jeg gjorde opmærksom på ved indled-
ningen af debatten, at der er to grundlovspro-
blemer. Og i hvert fald i det ene tilfælde har
ministeren ret i, at det handler om, at man skal
ændre grundloven i det tilfælde og bruge § 88.

Det sidste, jeg vil sige noget om, er den debat,
som foregik mellem ministeren og fru Anne
Baastrup om konsekvenserne med hensyn til
Edinburgh-Afgørelsen. Nu sagde fru Elisabeth
Arnold ganske vist, at hun var fuldstændig lige-
glad med, hvad jeg og Enhedslisten havde at
sige om den sag, for vi er ikke en del af det
nationale kompromis. Jeg vil dog tillade mig at
sige noget alligevel.

Edinburgh-Afgørelsen giver ikke Danmark
nogen forpligtelse til at acceptere, at de andre
skal overføre disse områder til det overnationale
EU-samarbejde. Det giver Edinburgh-Afgørel-
sen ingen forpligtelser til. Tværtimod må man
sige, at Edinburgh-Afgørelsen betyder, at Dan-
mark er med i et mellemstatsligt samarbejde, og
det, der sker nu, er, at de andre lande forsøger at
smide Danmark ud. Og stillet over for den
situation har den danske regering efter min
mening kun én mulighed, nemlig at nedlægge
veto mod disse traktatforslag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg må indrømme, at det var imponerende at
høre ministerens besvarelse. Han kom ind på
meget rigtigt, men der var én ting, der måtte
undre enhver, der sidder i det danske Folketing.
Det er, at ministeren beklager, at der er nogle
partier, der lader sig distrahere af realiteterne.
Ja, det er da ret imponerende. Men altså realite-
ten er, at der ligger et forslag om, at Schengen og
hele det retspolitiske skal indskrives, ikke blot i
EU-Traktaten, men også en del af det i Søjle 1.

Det er den realitet, vi er nødt til at se i øjnene,
og det er derfor, vi er nogle partier, der siger: Ja,
vi kan godt være uenige, om der skal være
grænsekontrol eller ej, men dette er i virkelighe-
den langt vigtigere, for hvis vi siger ja her og nu,
som ministeren gerne vil have det, er vi bonde-
fanget.

Som hr. Kent Kirk sagde det så klart og tyde-
ligt, så har man jo ikke sagt nej fra dansk side;